

Koldingbogen

ÅRSTAL:	2002
FORFATTER:	Morten Andersen
TITEL:	Falskmønterbanden i Kolding 1919
KORT RESUME:	Falskmøntersagen i Kolding 1919, hvor der blev forfalsket finske mark. Falskmønteriet blev ledet af den forhenværende tømremester Hans Christian Andersen fra Odense.

FALSKMØNTNERBANDEN I KOLDING 1919

AF MORTEN ANDERSEN

Der har i år 2002 været mange falske penge-sedler i omløb i Kolding. Falskmøntneri er en gammel form for kriminel virksomhed og har da også hjemstøgt Kolding tidligere. I 1919 blev en stor falskmøntnersag oprævlet i Kolding. Da var det imidlertid ikke danske kroner, der blev forfalsket, men derimod finske mark. Falskmøntneriet blev ledet af den forhenværende tømrmester Hans Christian Andersen fra Odense. Han havde fire medhjælpere og havde lejet sig ind i et butikslø-kale i Sdr. Klostergade 17, det nuværende Klostergade. Det kan forekomme mærkværdigt, at det netop var finske mark, der blev forfalsket. Når falskmøntnerbanden valgte at eftergøre finske mark, havde det grund i de særlige forhold i Finland efter 1. verdenskrig.

Finland erklærede sig i december 1917 uafhængig efter at have været under russisk herredømme siden 1809, da Finland blev tilsluttet Rusland som et storfyrstedømme. Finland havde aldrig før været en egentlig selvstændig stat og havde i mange år været på skiftevis svenske og russiske hænder. Efter 1809 fik storfyrstedømmet Finland dog en relativ høj grad af autonomi i det russiske imperium i forhold til andre dele af Rusland. Blandt andet havde Finland eget møntsystem. I 1917 accepterede det nye sovjetrussiske styre Finlands selvstændighed, men efter selvstændiggørelsen opstod der borgerkrig i Finland,

mellem socialistiske røde oprørsstyrker og friherre Carl Gustav Mannerheims borgerlige

De falske 500 mark sedler trykt i Kolding april 1919. Da dommen var afsagt blev de falske sedler destrueret, undtagen 3 eksemplarer af de ark hvorpå der var trykt 10 stk. 500 mark sedler. I dag findes de 3 eksemplarer i Den kongelige Mønt- og Medaillesamling på Nationalmuseet, hvorfra denne kopi er taget.

Overbetjent Andreas Elkjær, født 13. februar i Smidstrup. Det var Andreas Elkjær, der foretog anholdelsen af falskmøntnerne Hans Christian Andersen og Erik Nielsen Petersen.

hvide styrker. Borgerkrigen drejede sig om det fremtidige styre i Finland. De to parter blev støttet af henholdsvis Sovjetrusland og af Tyskland, og borgerkrigen blev meget blodig. I april 1918 vandt Mannerheims styrker et afgørende slag ved Tammerfors. Samtidig besatte tyske styrker Helsingfors, og i løbet af april-maj 1918 blev de sidste røde styrker besejret. Tyskland forsøgte efterfølgende at øge deres indflydelse i Finland ved at lancere den tyske prins Frederik Karl af Hessen som Finlands kommende konge. Men da Tyskland

i november 1918 brød militært og politisk sammen, kunne den tyske indflydelse ikke opretholdes. I stedet fik Finland i juli 1919 en ny forfatning, der gjorde landet til en demokratisk republik. Den liberale K.J. Ståhlberg blev Finlands første præsident. Ståhlberg arbejdede for en forståelse med Sovjet og kunne den 14. oktober 1920 underskrive en fredsftale med Sovjetrusland. Herefter faldt der ro over de politiske forhold i det nu uafhængige Finland.

Finland havde som sagt haft eget møntsystem under det russiske styre. Under borgerkrigen prægedes det finske samfund af kaos, således også økonomien og møntsystemet. De finske marksedler var ikke vandmærket hver for sig, men blev i stedet trykt på papir, der var vandmærket i forvejen. Det betød, at det var ganske nemt at eftergøre de nye finske mark. Mange falskmøntnere benyttede sig derfor af de kaotiske forhold til at udstede falske marksedler. Så mange falske sedler kom i omløb, at det truede med at underminere den nye stats økonomi. Falskmøntneriet af finske mark nåede også helt til Kolding.

I december 1918 blev en butik i Sdr. Klostergade 17 udlejet til forhenværende tømrermester Hans Christian Andersen, der var flyttet til byen fra Odense. Den tidligere tømrer agtede ifølge udlejeren sadelmager Sørensen at åbne et trykkeri i butikken sammen med en litograf ved navn Erik Nielsen Petersen fra Haderslev og en tysker ved navn Julius Herbener fra Hamborg.

Ifølge avisreportagerne om falskmøntner-sagen startede de tre mænd deres falskmøntnerarbejde i Odense i april 1918. Arbejdet foregik i et lejet lokale i ejendommen Overgade 26. I efteråret 1918 blev ejendommen

solgt, og Andersens lejemål blev opsagt. Da det ikke lykkedes at finde nye lokaler i Odense, måtte Andersen finde lokaler et andet sted. I december 1918 fandt han så butikken i Sdr. Klostergade i Kolding. I løbet af januar og februar 1919 flyttede de tre mænd maskinerne til Kolding og fortsatte arbejdet her. Andersen og Petersen havde samtidig skaffet sig en lejlighed i Blæsbjerggade, hvor de kunne bo. Tilsyneladende stod arbejdet i Sdr. Klostergade mest på om natten, hvilket forårsagede en del rygter i byen. Ifølge rygterne var tømremesteren i færd med at trykke agitationsskrifter til bolschevistiske oprørsbe-

vælgelser i udlandet. De verserende rygter foranledigede politiet i Kolding til at foretage en undersøgelse af butikken. I første omgang fandt politiet intet bemærkelsesværdigt, men da de natlige aktiviteter fortsatte, foretog politiet endnu en undersøgelse af lokalerne den 15. april 1919, og denne gang var der bid. Overbetjent Andreas Elkjær fandt denne gang de herrer Andersen og Petersen i fuld gang med trykkeriet af pengesedler samt flere kasser med færdige finske 500-marks sedler til en værdi af næsten 3 millioner mark. På den baggrund kunne overbetjent Elkjær anholde de to mænd og bringe dem i forhør. Tyskeren

Klostergade omkring år 1900. Det var her i gaden, der dengang hed Sdr. Klostergade, at falskmøntnerne lejede et butiksløkkale.

Herbener befandt sig i Odense, hvor han blev anholdt dagen efter. Det viste sig, at yderligere to mænd var medvirkende. Helge Victor Lundwall fra Aalborg og den døvstumme tysker Willy Heinrich Carl Georg Ross blev anholdt i henholdsvis Aalborg og København få dage efter og ført til Kolding. De var begge litografer, som Andersen havde ansat som medhjælpere.

Frem til den 12. juni 1919, hvor dommene over falskmøntnerne blev afsagt, kørte der en retssag, hvorfra referater er bevaret i Kolding Købstads politimesters arkiver i Landsarkivet for Nørrejylland i Viborg. I disse referater kan de anklagedes forklaringer på falskmøntneriet læses. Samtidig blev sagen fulgt af pressen, der dog var lidt frimodige i deres gengivelse af sagens størrelse.

Som det er naturligt i politisager som denne, indhentede Kolding Politi oplysninger om de implicerede ved politinstanser i de byer, de pågældende havde opholdt sig i, før de kom til Kolding. Det viste sig, at politiet i Odense var bekendt med tømrmester Hans Christian Andersen. Tømrmesterens historie bød på lidt af hvert. Andersen var født i Bogense på Fyn den 4. oktober 1878 og var således 41 år i 1919. Indtil krigens udbrud i 1914 drev Andersen en tømrvirksomhed i Odense. I januar 1916 tog han til Tyskland, hvor han opholdt sig indtil juli 1916. Efter hjemkomsten oprettede Andersen en bouillonfæbrik i Odense med henblik på salg i Tyskland. Fabrikken gav anledning til en del rejser for Andersen, hovedsageligt til København og Sverige. I 1917 opholdt han sig mere i København end i Odense. Den megen fravær og forbindelsen til Tyskland betød, at Andersen blev mistænkt for at være

spion eller handelsspion for Tyskland. Det var telegrafformand Christensen, som havde kendt Andersen i flere år, der henvendte sig til politiet med sin mistanke. Odense politi havde efterfølgende undersøgt sagen.

Den 21. august 1917 afhørte Odense politi Andersens hustru Ane Krogh-Nielsen. De boede sammen i Kongensgade 63 i Odense, hvor fruén havde sin hattebutik. Hun kunne fortælle, at hendes mand var rejst til Tyskland for at sælge noget, hvad viste hun ikke. Bouillonfabrikken havde Andersen solgt for 14 dage siden. Om han havde tjent penge på bouillonfabrikken vidste hun heller ikke. Andersen havde siden juli 1917 uafbrudt opholdt sig i København. Om han opholdt sig der for at drive forretning, for at være sammen med en anden kvinde eller for at drive spionvirksomhed, var hun ikke klar over, men forholdet mellem dem var dårligt, og en skilsmisse havde været på tale. Mere kunne Andersens hustru ikke sige. Samme dag afhørte Odense politi Andersens kompagnon i bouillonfabrikken, tyskeren Ferdinand Julius Herbener. Han kunne fortælle, at Andersens fravær skyldtes det dårlige forhold til konen, og at der intet mistænkeligt var ved Andersens rejser.

Den 22. august mødte Hans Christian Andersen selv op hos Odense politi for at forklare sig. Opholdet i København var udelukkende af forretningsmæssig art. Det var nødvendigt at lede salget af bouillonfæbrikkerne fra København, idet ingen udlændinge kendte Odense. Andersen nægtede at have været involveret i spionagevirksomhed. Han havde anskaffet sig pas til både Tyskland og Rusland med det formål at oprette bouillonfæbrikker i de to lande. Ideen blev imidlertid aldrig ført

Kolding Rådhus omkring 1920. På det tidspunkt husede rådhuset også ting- og domhus, og det var her, at retssagen mod falskmøntnerne førtes.

ud i livet. Bouillonfabrikken i Odense var i øvrigt blevet solgt og afhændet den 1. september 1917. Han havde tjent 100.000 kroner på bouillonfabrikationen, hvilket hans kone ganske rigtigt ikke vidste noget om. Efter denne forklaring, lod Odense politi tilsyneladende sagen ligge.

Fra Gedser fik Kolding politi efterretning om, at tyskeren Julius Herbener i november 1917 var blevet fundet i besiddelse af 40.000 rubler i sedler, som han ville smugle til Tyskland. Navnet Hugo Grønlund blev også sat i forbindelse med falskmøntnersagen, formentlig af Andersen selv under et af de første

forhør. Grønlund skulle være Andersens kontakt i Helsingfors, men havde også bopæl i København. Politiet i København måtte dog meddele Kolding politi, at Grønlund ikke var at finde i byen. Endelig havde politiet i København fundet en pige ved navn Harriet Jenny Nielsen, som skulle have forbindelse med Hans Christian Andersen. Hun kunne forklare, at hun og Andersen havde indledt en affære for et års tid siden. Hun vidste imidlertid intet om falskmøntneriet. Med disse oplysninger i hænde, kunne Kolding politi indlede retssagen mod de fem falskmøntnere.

Den 15. april kl. 16.30, år 1919 startede

retssagen mod falskmøntnerbanden på rådhuset i Kolding. Falskmøntnerbanden bestod af Hans Christian Andersen født 4. oktober 1878 i Bogense, Erik Nielsen Petersen født 1. februar 1887 i Lunding, Ferdinand Julius Herbener født 9. december 1885 i Bern i Schweiz, Helge Victor Lundwall født 9. september 1887 i København og Willy Heinrich Carl Georg Ross født 8. november 1895 i Rostock.

Kolding Rådhus var i 1919 endnu kombineret Råd-, ting- og arresthus. Dommer og byfoged Vilhelm Terndrup skulle lede retssagen. Dommeren kunne starte med at fremlægge 26 ark papir, hvor der på hver var påtrykt 10 finske 500 marksedler. 5 ark tegnepapir, hvor der på den ene side var tegnet finske 500 marksedler. 4 ark tegnepapir med finske 50-marksedler påtegnet. 4 finske 500 mark sedler, hvor 3 var af grålig farve og en i gulig farve. 1 finsk 50 markseddel og 2 stempler til fortløbende talstempling.

Første mand for retten var Erik Nielsen Petersen. Erik Petersen vedkendte sig bevismaterialet, men fastslog at ingen af de falske sedler var blevet færdiggjort, og at de fem enkelte sedler var ægte. Næste mand for retten var Hans Christian Andersen selv. Også han godtgjorde, at ingen af de falske sedler var færdiggjort eller taget i brug. Dertil forklarede han, at de falske sedler skulle bruges som reklamesedler og var bestilt af førnævnte Grønlund. Andersen vidste ikke, hvor Grønlund befandt sig her og nu, men han ventede ham til byen i næste måned. Andersen ville deponere 150.000 finske mark i Fyns Diskontokasse, som Grønlund senere ville afhente. Andersen måtte på dommerens forespørgsel indrømme, at det kunne forekomme mistænkeligt, at sedlerne blot skulle anvendes

til reklame. Den noget usandsynlige forklaring skulle heller ikke holde ret længe. Den 22. april meddelte Andersen, at der var tale om en misforståelse, når den omtalte Grønlund blev omtalt som Hugo Grønlund. Den Grønlund, Andersen omtalte, hed K. Grønlund, var grosserer og kom fra Wasa i Finland. Det måtte bero sig på, at K var blevet forvekslet med H i referatet fra et tidligere forhør. Andersen kunne ikke fremlægge noget skriftligt bevis for K. Grønlunds eksistens. Mærkværdigt er det, at Andersen også kendte den Hugo Grønlund, som politiet i første omgang havde fundet adressen på. Andersen havde forsøgt at sælge bouillonterninger til denne Hugo Grønlund uden held. Politiet kendte Hugo Grønlunds adresse i Helsingfors, men det lykkedes tilsyneladende aldrig politiet at finde K. Grønlund. Spørgsmålet er, om ikke Andersen prøvede at dække sig ind ved en fiktiv person. Som dommer Terndrup flere gange under retssagen gjorde opmærksom på, var der forhold, der sandsynliggjorde dette. For eksempel havde ingen af de andre nogensinde mødt K. Grønlund. Julius Herbener havde til gengæld mødt Hugo Grønlund, da Andersen og han i sin tid forsøgte at sælge bouillonterninger til Grønlund. Herbener kunne tilføje, at Hugo Grønlund absolut ikke ville have noget med Andersen at gøre. Forvekslingen af Hugo og K. Grønlund fik et lille efterspil. Jens Rasmussen, sagfører for Dagbladet Fyns Socialdemokrat, anmodede i september 1919 byfogeden i Kolding om en udskrift af forhøret med Andersen. Bladet havde fået en injuriersag på halsen efter at have omtalt Hugo Grønlund som bagmand for hele foretagendet. Anmodningen blev ikke bevilget. Det

var helt sikkert ikke Hugo Grønlund, der stod bag falskmøntneriet.

På retssagens anden og tredje dag kom det frem, at Andersen også havde ladet fire jernbanekort og 68 spisebilletter til Eline Petersens køkken på Gammel Torv i København fremstille. Alle fem medvirkende havde benyttet jernbanekortene til gratis rejser mellem København, Odense, Kolding og Ålborg. Senere viste det sig, at jernbanekortene var blevet produceret i større antal. Arrestanterne måtte efter retssagen betale erstatning til statsbanerne for deres gratisrejser.

Både Erik Nielsen Petersen, Julius Herbener, Helge Victor Lundwall og Willy Ross påstod under retssagen, at de havde handlet under tvang. Alle mente de at have advaret Andersen mod at udføre falskmøntneriet.

Især Helge Lundwall gjorde meget ud af, at han med vilje havde lavet dårlige forfalskninger for at forhindre brugen af de falske sedler. Lundwall og Petersen fortalte begge, at de havde talt med hinanden om at trække sig fra arbejdet, men at de havde været bange for, at Andersen skulle hævne sig ved at melde dem til politiet. Willy Ross, der som nævnt var døvstum, hævdede også at være blevet presset ind i foretagendet. Ross havde henvendt sig på en jobannonce, Andersen havde opslået i Politiken og Socialdemokraten. Da Andersen havde forklaret Ross, hvad arbejdet gik ud på, havde Ross takket nej. Senere havde Ross mødt Andersen igen og havde alligevel sagt ja til at arbejde for denne, da Ross var ked af sit forrige arbejde. Der var i øvrigt nogen diskussion om, hvorvidt det var Andersen eller Herbener,

Kolding Arresthus omkring år 1910. Her sad falskmøntnerne fængslet under retssagen i april-maj 1919.

som Ross havde talt med først. Det kom også frem, at Herbeners rigtige navn var Götze, og at han havde antaget falsk navn på grund af den tidligere dom fra Gedser.

Alle bortforklaringer til trods stod der tilbage, at alle havde deltaget i falskmøntneriet og i øvrigt havde modtaget løn derfor. Alle fem deltagere tilstod da også, men med de ovennævnte forbehold. Den 22. april tilstod Andersen ifølge referatet fra retssagen: *Komparenten (den tiltalte) maa fastholde, at nævnte Grønlund anførte, at Sedlerne skulde bruges som Reklameplakater, saaledes som tidligere anført, men han må indrømme, at han ikke har opfattet denne Udtalelse som alvorlig ment, idet han har været paa det rene med, at Grønlund ønskede Sedlerne til Udgivelse som Pengesedler.* Der var fremstillet 640 ark papir, hvor der på hver var påtrykt 10 stk. 500 mark sedler, i alt 3.200.000 finske mark. Dertil kom 71 jernbanekort og 68 spisebilletter. De finske mark var ikke taget i brug, men alene fremstillingen var ulovlig. Uden at være blevet så meget klogere end før retssagen, kunne dommer Terndrup således afsige dom torsdag den 12. juni 1919. Hans Christian Andersen blev idømt 2½ års forbedringshusarbejde. Julius Herbeners, alias Götze, blev idømt 15 måneders forbedringshusarbejde. De tre øvrige slap billigere med fængsel på sædvanlig kost. Petersen i 120 dage, Ross i 80 dage og Lundwall i 40 dage.

Det var Andersen, der som den ansvarlige måtte bøde mest. De fire andre havde også alle lagt ansvaret over på ham. Ross og Lundwall blev hjulpet af fortalere. Ernst Bojesen fra København skrev den 23. maj 1919 en fortale for Lundwall, hvor han beskrev Lundwall som en hæderlig mand. A. Schoubye-Nielsen

fra Valby skrev den 21. maj 1919 en fortale for Willy Ross, hvor han tog Ross i forsvar. Ross var jo døvstum og måtte være uskyldig. Fortalerne blev sendt til retten i Kolding.

Falskmøntnersagen fik også bevågenhed i Folketinget. Tiden efter 1. verdenskrig var præget af økonomisk kaos i Europa. Inflationen hærgede i de tidligere krigsførende lande, som Tyskland, Østrig, Italien, Rusland og Finland. Fra dansk side var man bekymret for, at inflationen ville brede sig til Danmark. I juni 1919 forhandlede Folketinget om en ændring af Nationalbankens oktroj, dvs. om reglerne for Nationalbankens seddeludstedning. Det var afgørende for kronens kurs, at der var dækning for seddeludstedningen i form af bankens guldbeholdning. Eksemplet fra Tyskland, hvor den tyske rigsbank havde ladet seddelpressen rulle under krigen, var skræmmende. Den tyske markkurs var dramatisk faldende, og det skulle blive endnu værre. Danmark havde her et mellemværende, idet Nordslesvig stod for at skulle genføres med Danmark. Dermed skulle den danske krone også indføres i Nordslesvig, og nordslesvigerne have deres tyske Reichsmark vekslet til danske kroner. Det konservative folketingsmedlem og nationaløkonom L.V. Birck frygtede, at omvekslingen kunne bringe den tyske inflation ind i Danmark. Under Folketingets forhandlinger i juni 1919 advarede han mod dette og mod, at udenlandsk valuta som sådan skulle oversvømme landet og rive kronens kurs med i faldet. Det var i den forbindelse, at falskmøntnersagen fra Kolding blev nævnt. Den 17. juni 1919 sagde L.V. Birck i Folketinget: *Derimod har vi en Del finske Mark, og der har været Spekulation i dem, og rent forbigaaende skal jeg sige i Anledning af*

Seddeltrykkeriet i Kolding og det Falskmøntneri, der skete, at det staar for mig som ganske sikkert, at den russiske-bolchevikiske Regering følger Napoleons Politik: at arbejde ikke blot med sit eget Lands Sedler, men ogsaa med andre Landes Sedler og eventuelt efterlave dem. Hvad jeg mener herom, er det ingen Nytte til at sige, men jeg vil blot sige til den høje Regering, at jeg gaar ud fra, at den er ganske klar over, at Danmark ikke maa blive dumping ground for mere eller mindre falske Penge, som maaske gaar herfra til Holland, nogle til Amerika og nogle til England.

L.V. Birck havde kun fulgt sagen i pressen, hvor rygterne om falskmøntneriets forbindelse til det bolschevistiske Rusland havde svirret. Således stod der at læse i Politiken den 17. april 1919 under overskriften, *Statspolitiet har paagrebet en Seddelfalsknerbande i Kolding, at Der er opstaaet Formodning om, at Falskmøntnerbanden i Kolding har staaet i Forbindelse med den finske Oprørsbevægelse, som er blevet afsløret netop i disse Dage. Den arresterede Tømmermester Andersens rejser til finsk og russisk Omraade kan tyde paa, at denne Antagelse ikke er uden Grundlag. Under retssagen var den forbindelse ikke blevet afsløret, og det er tvivlsomt, om den var der. Birck så imidlertid falskmøntnersagen som et led i den bolschevistiske propaganda og undergravede virksomhed og som et eksempel på farene for den danske økonomi. I den kaotiske tid efter 1918 var det måske en berettiget frygt, men falskmøntnersagen i Kolding havde knap så vidtrækkende grene, som Birck og Politiken her gav udtryk for. Om der virkelig stod en K. Grønlund som bagmand for hele foretagendet, og om denne Grønlund havde forbindelse til de finske oprørsbevægelser, sagde retssagens udfald intet om. Muligheden*

er der, men det mest sandsynlige er, at Andersen blot var en af mange, der forsøgte at udnytte de kaotiske forhold i Finland i perioden 1918 - 1919 til egen vinding og gevinst.

KILDER:

Kolding Købstads Politiprotokol 1919. Landsarkivet i Viborg.

Mogens Hammargren Christensen: "Pengeseddel forfalskningssag fra Kolding 1919" i Numismatisk Rapport 70 – 72 – 73 , april, september og november 2002.

(Her er sagsakterne trykt i deres fulde længde.)

Jørgen Steen Jensen: "En falskmøntnersag med finske mark fra Kolding 1919" i

Nordisk Numismatisk Unions Medlemsblad Nr. 6 september 1999.

Juhani Paasivirta: Finland and Europe. The early years of independence 1917 – 1939.

SHS Helsinki 1988.

Rigsdagstidende. Forhandlinger på Folketinget. 71de ordentlige samling 1918-1919. III.

(L.V. Bircks udtalelse findes spalte 5803.)

Politiken 17. – 23. april 1919.

Kolding Folkeblad 18. april – 8. maj 1919.

BOGENS FORFATTERE

Flemming N. Andersen, født 1954, uddannet journalist fra Danmarks Journalisthøjskole. Bosat i Kolding siden 1985, arbejder som freelancejournalist.

Morten Andersen, født 1973, cand. mag. i historie fra Syddansk Universitet. Har arbejdet med sønderjysk historie og Trekantområdets historie. Forfatter til bogen „25 års byfornyelse i Kolding“, udgivet af Teknisk Forvaltning 2002.

Per Andersen, født 1956, cand.scient., direktør IDC Nordic A/S. Lokal- og slægtshistoriske arbejder især om Sønderjylland og Kolding-egnen. Har udgivet bøgerne „Fra Hvide til Hundevad“ (1993), „Slægten Jagd“ (1996), „Slægten Roos fra Sønderjylland“ (2000).

Niels Juel Bollerup, født 1919, uddannet gartner, havde i en lang årrække egen planteskole på Lærkevej og blev senere inspektør for Geografisk Have i Kolding.

Bent Jensen, født 1932, håndværkeruddannelse med supplerende regnskabsuddannelse på Kolding Købmandsskole. Ansat som inspektør i AAB 1964, forretningsfører samstedts 1974-1997.

Lillian Vibeke Kragh, født 1967. Farmakonom og ansat på Sønderbro Apotek i Kolding, slægtsforsker.

Jørgen Kristensen, født 1933, lærer ved Kolding Kommune. Arbejder med Bramdrups lokalhistorie.

Henrik Lundtofte, født 1970, cand.mag. i historie, pt. forskningsbibliotekar ved Det Kongelige Bibliotek. Har skrevet om folke-
drab og bidrag om Gestapo og tysk terror til Gads kommende leksikon om besættelsestiden.

Helga Møller Nielsen, født 1929. Bosat i Bramdrupdam siden 1964. Husmor og i bestyrelsen for Det jydskes Haveselskab 1979. Formand for bestyrelsen 1983-98.

Bent Gudmund Nielsen, født 1927 i Kolding. Søn af M.G. Nielsen. Efter læreruddannelse ansat på Riis Toft Skole 1950-88.

Thomas Oldrup, født 1976, journalist, pt. tilige historiestuderende ved Københavns Universitet.

Carl Riisgaard, født 1947, uddannet frø- og løgkonsulent og dekoratør. Har boet i Kolding næsten altid. Har arbejdet som freelancejournalist forskellige steder, nu for Kolding Ugeavis.

Børge Therkildsen, født 1916. Journalist på Jydsk Tidende fra 1942, redaktør 1962. Ansvarshavende chefredaktør 1966-76.

Jens Ulff-Møller, PhD i historie fra Brandeis University, tidl. forskningsadjunkt på Københavns Universitet, underviser nu på Columbia University, New York. Har udgivet artikler om regnekunstens historie og en bog om filmdiplomatiet mellem USA og Frankrig.